

— Златни.

— Защо ми сж златни — учудило се момичето — мога ли златни дрехи да нося? Купи ми хубави, не искамъ златни!

Той излѣзълъ. Момичето забравило паритѣ, почистило стаята, помело предъ прага на кжщата и седнало свито на дървения прагъ да го чака. Почнало да се здрачава. Момичето гледало съ чернитѣ очи, какъ потъмнѣва небето, после полека почнало да пѣе една проста, тиха пѣсенчица за звездата вечерница. Селскитѣ кжщи се сгушили въ синята вечеръ, птицитѣ легнали по гнѣздата си. Ана седи, чака и пѣе. Нейниятъ тънъкъ гласъ се носѣлъ леко като шумътъ на птиче, което се учи да хвърка. Тя не усѣтила вечерята, не видѣла, какъ навлѣзла тъмнината въ стаята. Късно дошелъ роднината ѝ. Блѣсналъ вратата, спяналъ се на прага, падналъ. Въ стаята така се омирисало на спиртъ, че мухитѣ падали отъ тавана като изтровени.

Така минавали днитѣ. Селянитѣ гледали, какъ бо-соного то момиче гази дълбокия снѣгъ съ шарената си стомничка, влачи сухи клечки за огнището, спира, духа посинѣлитѣ си ржце, или повдига измръзналъ кракъ, подържи го до другия, после трѣгва за въ кжщи. Онзи продавалъ всичко останало, пиелъ, пращалъ я да шета на учителката, за да ѝ взема паритѣ. Зимата притиснала селото съ тежки снѣгове, по улицитѣ рѣдко минавалъ човѣкъ. Студени вѣтрове свирѣли по голитѣ полета като зли духове, понасяли се надалече, спирали, увивали се около нѣкое голо дърво, пищѣли зловещо въ клонитѣ му. Небето станало ниско, мжтно, гарванъ не смѣлъ да полети изъ него. Само синкавиятъ димъ на селскитѣ комини се носѣлъ полека подъ селото, докато го грабнатъ вѣтроветѣ и го развѣятъ далече.

Роднината лежи по маситѣ на селската кръчма. Ана топи кжсчета коравъ хлѣбъ въ гърненцето съ топлата вода, после се увива въ парцалива черга и дрехи,